

Arrest

nr. 223 583 van 3 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat V. MEULEMEESTER, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, komende vanuit Istanbul met vlucht TK 1937 op 7 mei 2019, werd de toegang tot het Belgische grondgebied geweigerd. Op 7 mei 2019 diende hij aan de grens een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 14 juni 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker op 17 juni 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 07/05/2019

Overdracht CGVS: 14/05/2019

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen. Artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet machtigt mij de huidige beslissing te nemen tijdens uw vasthouding aan de grens. Op basis van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, werd er een versnelde procedure toegepast in dit dossier.

U werd gehoord door het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel op 23 mei 2019 van 9uur23 tot 13uur42, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat mter. Beukenhout loco mter. V. Meulemeester was gedurende het volledig onderhoud aanwezig. U werd een tweede maal gehoord door het CGVS op 3 juni 2019 van 14uur tot 17uur, via videoconferentie, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat mter. Beukenhout loco mter. V. Meulemeester woonde het volledige onderhoud bij.

A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn, afkomstig uit de Gazastrook alwaar u op 21 oktober 1999 werd geboren te Tal Zaatar, Jabaliya. Uw voorouders zijn oorspronkelijk afkomstig uit het huidige Israël. U bent dan ook een nakomeling van 1948-vluchtelingen en in die zin geregistreerd bij UNRWA. Uw vader, die een opleiding genoot als psycholoog, woonde tijdelijk in Saoedi Arabië alwaar hij werkzaam was op een school. Uw oudste broers Y. en S. werden geboren in Saoedi Arabië. Uw gezin keerde evenwel terug naar Gaza. Uw vader ging bij terugkeer aan het werk in een overheidsschool. U volgde uw lagere onderwijs aan UNRWA scholen. In 2010 werd uw familie getroffen door een drama. Uw oudere broer Y. zou zijn neef A., en zoon van uw oom M. langs vaderskant, om het leven hebben proberen te brengen. Hij zou tot deze daad zijn overgegaan omdat zijn oom hem valselijk zou hebben beschuldigd van diefstal. Uw broer zou uw neefje hebben proberen te wurgen. In de veronderstelling dat uw neefje A. dood was, verborg uw broer het lichaam in de woning onder het dak. Hij maakte een brief voor zijn oom, met enkele aanwijzingen waar hij zijn zoon zou kunnen vinden. Uiteindelijk werd het lichaam gevonden door u, uw broer S. en een vriend. Ofschoon buiten bewustzijn, bleek uw neefje A. niet overleden te zijn. Hij werd naar het ziekenhuis overgebracht en kwam in een coma terecht. Hij liep een ernstig hersenletsel op met een blijvende handicap tot gevolg. Uw broer kwam snel in het vizier als verdachte. Binnen een dag na de feiten, meer bepaald op 15 april 2010, werd uw broer opgepakt door de Hamas-autoriteit en ging hij over tot een bekentenis. Uw broer zat gedurende 6 maanden in de gevangenis. Uw oom M. opteerde er voor om op het niveau van de informele justitie, in dit geval binnen de familie, tot een vergelijk te komen. Uw broer mocht beschikken. Hierop begonnen de onderhandelingen tussen uw vader en uw oom. Het bleek geen eenvoudig proces te zijn. Verschillende partijen werden erbij betrokken. Uiteindelijk forceerde uw oom O., die in Saoedi Arabië woonachtig was, een doorbraak. Gezien zijn financiële mogelijkheden zou hij financieel instaan voor alle behandelingen en zorgen die A. nodig zou hebben. In de loop van de tijd zou uw oom M. evenwel de situatie zijn gaan misbruiken. Hij vroeg, buiten de overeenkomst om, steeds meer geld aan uw vader. Deze context leidde er toe dat uw oom O. medio 2017 aankondigde niet langer in te gaan op de bijkomende eisen van uw oom M. Uw vader verklaarde op zijn beurt uw broer Y. vogelvrij. Die beslissing was ook ingegeven door het feit dat Y. zijn leven allerminst verbeterd had. Hij was verslaafd geweest aan drugs, zou ondermeer het goud hebben gestolen van zijn eigen zussen, maakte overal schulden en verkwanselde zo de goede naam van uw vader. In 2017 vielen uw neven u en uw vader voor het eerst aan in de ouderlijke woonst. Zij zouden jullie hebben geslagen. In 2018 kreeg u verschillende malen via vrienden te horen dat uw neven u zouden willen ombrengen. Medio augustus zou u ook een keer op straat in elkaar zijn geslagen en zijn bedreigd. U was hopeloos en voelde zich geïsoleerd. Dit maakte dat u in augustus 2018 een poging tot zelfmoord ondernam. Dit incident deed uw vader beseffen dat het beter voor u zou zijn om de Gazastrook te verlaten. Voor uw vertrek in maart 2019 kwam u kort nog in aanraking met de Hamas-autoriteit nadat u werd betrappt toen u betogers van de beweging 'Wij willen leven' (Bitna aisch) aan het filmen was. U werd opgepakt maar mocht nog diezelfde dag beschikken.

Uiteindelijk slaagde u erin om via de tansiq op 21 maart 2019 de Gazastrook te verlaten. U reisde diezelfde dag door naar Cairo internationale luchthaven van waaruit u met uw eigen Palestijns paspoort, en in het bezit van een Turks visum, naar de internationale luchthaven van Istanboel reisde. U verbleef in Istanboel en nam er contact op met een smokkelaar die een vriend zou zijn van uw oom O. Hij regelde een vals Indonesisch paspoort voor u, waarmee u vanuit Turkije naar België reisde. Aangekomen in België, maakte u op 7 mei 2019 aan de luchtvaartautoriteiten kenbaar, nood te hebben aan internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw originele Palestijns paspoort met n° [...], uw originele identiteitskaart, een kopie van convocatie op naam van uw oom M. S. M. A. H. afgeleverd door de rechtbank van eerste aanleg dd. 15/03/2018, een

kopie van de verklaringen van Y. H. A. H. dd. 15/04/2010, een kopie van brief met aanwijzingen waar A. werd verborgen, kopieën van foto's van de autopsie van A., een kopie van de UNRWA Family Registration Card, een kopie van een vredesakkoord tussen de ooms dd. 31/08/2015, een kopie van het diploma van de middelbare school, een kopie van uw studentenkaart aan de Islamitische Universiteit, een kopie van uw inschrijvingsbewijs aan de universiteit dd. 2018 – 2019 en een kopie van het diploma van de Ain – Shams universiteit van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De vaststelling dat u de autoriteiten trachtte te misleiden, u werd op de luchthaven immers aangetroffen zonder enig geldig reisdocument en verklaarde gebruikt te hebben gemaakt van een Indonesische paspoort, dat niet aan u toebehoorde, om vanuit Turkije naar België te reizen en dat u overigens vernietigde, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (CGVS dd. 23/05/2019 =CGVS I, p. 7-8, stuk 6). Er dient dus onderzocht te of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in

redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u vreest het slachtoffer te worden van bloedwraak vanwege uw oom M., zijn zonen en enkele achterneven omwille van de moordpoging van uw broer Y. op uw neef A. Dat u effectief het slachtoffer zou worden van bloedwraak kan om volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

Vooraleerst dient te worden opgemerkt dat u geen klaarheid schept over het verloop van de tribale justitie, zijnde de totstandkoming van de 'vredesovereenkomst' tussen uw ooms en de consequenties van de niet naleving van deze verzoeningsovereenkomst door uw oom M.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer deze vredesovereenkomst tot stand zou zijn gekomen. Tijdens het eerste onderhoud situeert u deze in 2012 of 2013 (CGVS I, p. 25). Tijdens het tweede onderhoud stelt u voorop dat de vredesovereenkomst in 2010 werd ondertekend (CGVS dd. 3/06/2019 = CGVS II, p. 5). U stelt dat uw vader u dit zou hebben laten weten na het eerste onderhoud. Niet alleen past u de datum van de totstandkoming aan na het eerste onderhoud, ook blijkt er plotseling toch een schriftelijke overeenkomst te bestaan. Waar u tijdens het eerste onderhoud duidelijk aangeeft dat er geen schriftelijke overeenkomst tussen uw vader en ooms zou zijn vastgelegd (CGVS I, p.24 - 25), legt u tijdens het tweede onderhoud plots een kopie van deze vredesovereenkomst neer. Opmerkelijk is allereerst de vaststelling dat, ondanks uw beweringen dat een overeenkomst werd gesloten tussen uw vader, zijnde de vader van de dader, en uw oom M., zijnde de vader van het slachtoffer, uw vaders naam nergens in dit document staat vermeld. Betreffende overeenkomst blijkt bovendien te zijn opgesteld in 2015 en niet in 2010 zoals uw vader u zou hebben laten weten. U gevraagd deze incoherentie te duiden, blijkt dat u het document niet heeft gelezen. Zo vroeg u wat tijd om het document te bekijken en stelde u zich de vraag of het jaar 1436 in de Islamitische jaartelling overeenstemt met het jaar 2015 van de Gregoriaanse kalender (CGVS I, p. 6). Niet alleen toont het feit dat u klaarblijkelijk nagelaten heeft om het documenten grondig door te nemen een gebrek aan interesse die de door u ingeroepen vrees danig ondermijnt, bovenal laat u na uw incoherente verklaringen met betrekking tot datum van de totstandkoming van de vredesovereenkomst te duiden. U nogmaals gewezen op het feit dat de vredesovereenkomst dateert van 2015, geeft u aan te menen dat de overeenkomst in 2010 mondeling tot stand zou zijn gekomen doch in 2015 schriftelijk zou zijn bevestigd (CGVS II, p. 6). Deze hypothese vindt evenwel geen enkele bevestiging in betreffende overeenkomst. U laat voorts na deze bewering op enige andere wijze te staven waardoor deze uitleg niet kan worden aanvaard en vastgestelde incoherenties u kunnen worden tegengeworpen. Of de overeenkomst in 2010 dan wel in 2015 tot stand kwam is weldegelijk relevant. Vanaf het moment van het plaatsvinden van het misdrijf in 2010 tot en met de totstandkoming van de overeenkomst in 2015, is er geen enkele poging tot vergelding geweest ten aanzien van u en uw familie. U maakt hier immers geen gewag van tegenover het CGVS. Integendeel, uw broer zou na 6 maanden de gevangenis hebben mogen verlaten, slaagde erin om te trouwen en een gezin te stichten. Bovendien woonde uw broer al die tijd in de ouderlijke woonst. Gezien deze gang van zaken kan bezwaarlijk worden ingezien dat slechts twee jaar na de verzoening waarmee een behoorlijke geldsom was gemoeid, de familie van A. alsnog haar toevlucht zou nemen tot vergelding waarvan getuige, de aanval op uw broer Y. en de inval in uw woonst in 2017.

Het feit dat uw oom M. in 2017 zondermeer de vredesovereenkomst zou hebben 'opgeblazen' omdat hij meer geld zou hebben willen bekomen van zijn broers O. en B., roept, zoals reeds aangegeven, de nodige vragen op (CGVS I, p. 25). Uit betreffende vredesovereenkomst kan immers worden opgemaakt dat een dergelijke handelen bijzonder ernstige implicaties had voor uw oom M. Op grond van de overeenkomst, punt 7 en punt 9, leidt enige inbreuk op de overeenkomst, waaronder een verbod op aanvallen op de dader, tot een verplichting om het geld dat werd bekomen in het kader van de overeenkomst, terug te betalen.

Gezien het, gelet op de datum waarop de overeenkomst tot stand kwam, i.c. 2015, blijkbaar 5 jaar zou hebben geduurd om deze verzoening te bewerkstelligen, is het weinig overtuigend dat uw oom M., reeds na twee jaar deze overeenkomst zou opbreken in de hoop meer geld te bekomen, hierbij het risico lopende dat hij grote sommen geld zou moeten terugbetalen aan uw ooms. De vredesovereenkomst werd bovendien geformaliseerd door de familieoudsten die als getuigen optraden. Hieruit blijkt het belang dat wordt gehecht aan harmonie binnen de familie en het voorkomen van een keten van vergelding. Door deze verzoening zondermeer te schenden zou uw oom M. op ernstige wijze zijn familie afvallen wat gezien het belang van familiale en tribale netwerken in de Gazastrook, bijzonder opmerkelijk zou zijn (CGVS II, p. 7). Deze gang van zaken kan dan ook niet overtuigen.

Voorts is het bijzonder merkwaardig dat, wanneer u werd gevraagd welke pogingen er werden ondernomen om in 2017 de overeenkomst alsnog te doen laten gelden, u geen enkele melding heeft gemaakt van deze clausule en dus evenmin van het 'wapen' waarmee uw ooms uw oom M. konden dwingen zich aan de overeenkomst te houden (CGVS I, p. 25). U stelt in dit verband dat uw vader, nadat duidelijk werd dat oom M. meer geld eiste, zich richtte tot uw oom O. en dat deze vervolgens zou hebben aangegeven niet meer tussen te komen (CGVS I, p. 25). Uw vader zou op zijn beurt uw broer Y. dan maar vogelvrij hebben verklaard, wat impliceert dat hij uw broer uit de stam zou hebben gezet en hem zo de bloedwraakbescherming zou hebben ontnomen (CGVS I, p. 25). Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat deze verstoting louter op basis van een uitspraak van uw vader zou hebben plaatsgevonden. Deze gang van zaken valt te betwisten gezien dit een stammenbeslissing betreft. Evenmin legt u enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor waaruit opgemaakt zou kunnen worden dat uw broer Y. zou zijn verstoten. Hoe het ook zij, ook na de aanvallen op Y. en op uw ouderlijke woonst door uw neven, wat toch een duidelijke schending is van de overeenkomst, geeft u evenmin aan dat er door uw vader en ooms O. en B. zou zijn aangestuurd op een terugbetaling van de geldbedragen door oom M., zoals vooropgesteld in de overeenkomst. Integendeel, u stelt dat uw vader zijn toevlucht zocht buiten de Gazastrook en begon te reizen naar Egypte (CGVS I, p. 28). Dat uw familieleden, en met name uw vader, niet zou(den) hebben aangestuurd op de inwerkingtreding van betreffende clausule, is hoogst opmerkelijk gezien deze de waarborg bevat dat uw broer, en bijgevolg de andere leden van uw gezin, gevrijwaard zouden blijven van enige wraakacties. Dat u heeft nagelaten überhaupt naar het bestaan van deze clausule te verwijzen doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u het slachtoffer dreigt te worden van een vergelding vanwege uw oom M., zijn kinderen en neven.

Daarnaast dient te worden aangestipt dat u klaarblijkelijk evenmin op de hoogte bent van wie er betrokken zou zijn geweest bij de bemiddeling en de totstandkoming van de vredesovereenkomst. Zo stelt u tijdens het eerste onderhoud dat uw oom O. de enige was die zou hebben bemiddeld. U gevraagd of er geen Sheiks en Mukhtars bij werden gehaald, stelde u dat dit niet het geval was, om vervolgens uw verklaringen aan te passen en te beweren dat er toch sprake zou zijn geweest van een bemiddeling van buitenaf door een Sheik en Mukhtar (CGVS I, p. 24-25). Uit de overeenkomst kan echter worden opgemaakt dat niet alleen uw oom O. maar ook uw oom B. onderdeel uitmaakte van de overeenkomst. U vermeldt de betrokkenheid van uw oom B. nochtans op geen enkel moment. Ook blijkt uit de door u neergelegde vredesovereenkomst dat twee familieoudsten aanwezig waren als getuigen. Van hun betrokkenheid maakt u evenmin op enig moment melding. U geconfronteerd met uw bewering tijdens het eerste onderhoud dat er wel mukhtars betrokken waren bij de bemiddeling, past u andermaal uw verklaringen aan en stelt u dat er enkel familieoudsten aanwezig waren (CGVS II, p. 12). Verder heeft u op geen enkel moment verwezen naar het feit dat de overeenkomst werd afgesloten op de zetel van een advocatenkantoor en in aanwezigheid van mter. M. B. S. B. Gezien deze overeenkomst een essentieel onderdeel vormt in de beslechting van het conflict tussen uw familie en de familie van uw neef A. én gezien de gevolgen van het (beweerde) 'opblazen' van deze overeenkomst dé reden vormden voor uw besluit de Gazastrook te verlaten, mag redelijkerwijs worden verwacht dat u zich grondig geïnformeerd heeft naar de totstandkoming van deze overeenkomst. Dat u dit heeft nagelaten, ondermijnt, mede gezien de vastgestelde incoherenties en omissies, andermaal de ernst van de door u ingeroepen vrees slachtoffer te worden van een bloedwraak vanwege de familie van A.

Niet alleen laat u na duidelijkheid te verschaffen over het verloop van de 'tribale justitie', evenmin scheidt u enige klaarheid over het precieze verloop van de strafrechtelijke procedure tegen uw broer Y. die door de Hamasautoriteiten (Nizami rechtbanken) zouden zijn gevoerd.

U legt in dit verband een oproeping voor van de Rechtbank van eerste Aanleg, geadresseerd aan uw oom M., in verband met de strafzaak tegen uw broer Y. U gevraagd of u weet wat er is gebeurd op 15 maart 2018, toen de zaak tegen uw broer zou zijn voorgekomen, stelt u dit niet te weten (CGVS II, p. 8).

U gevraagd of uw oom de zaak opnieuw aanhangig zou hebben gemaakt, stelt u voorop dat uw broer hoe dan ook anderhalf jaar gevangenisstraf te wachten staat. Deze verklaring is opmerkelijk gezien u tijdens het eerste onderhoud, toen u de vraag werd gesteld of uw broer werd veroordeeld door de Hamas- autoriteit, antwoordde dat uw oom de rechtszaak zou hebben afgestaan om een oplossing te vinden op het niveau van de familie. U maakte evenmin melding van het feit dat er tegen uw broer door de Hamas- autoriteit een strafeis zou zijn gesteld (CGVS I, p. 24). Uw verklaringen in dit verband zijn dan ook alles behalve coherent. De verwarring wordt nog groter wanneer u vooropstelt dat uw broer Y. in mei 2018 moest opgesloten worden en dat hij berecht zou moeten worden (CGVS II, p. 9). U geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, herhaalt u dat uw broer zou moeten worden opgesloten en dat er een gevangenschap was voorzien. (CGVS II, p. 10). U legt in dit verband geen enkel vonnis, of enig ander overtuigend en tastbaar begin van bewijs, voor die deze beweringen kan staven. Gezien u aangeeft dat de opstelling van uw oom M., als vader van het slachtoffer, het verloop van de strafrechtelijke procedure mee bepaald (CGVS I, p. 8), hierbij het verbod op strafrechtelijke vervolging zoals bedongen in de vredesovereenkomst in acht genomen, is de houding van uw oom in casu een indicatie voor het al niet respecteren van de overeenkomst en indirect een aanwijzing voor de door u ingeroepen vrees. Gezien u er in slaagde een kopie van convocatie voor te leggen van uw oom M., met wie u stelt in conflict te leven, uw vader bekwaam is om deze juridische procedure op te volgen (CGVS II, p. 9) alsook uw eigen universitaire achtergrond, mag van u worden verwacht dat u omtrent de het verloop van de strafeis vanwege de Nizami-rechtbanken, coherente en duidelijke verklaringen aflegt. Dat u hier niet in slaagt, geeft aan dat u zich onvoldoende heeft geïnformeerd wat andermaal wijst op een ernstige contra-indicatie voor wat betreft de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten en beweerde vrees.

Uit bovenstaande dient dan ook te worden geconcludeerd dat, aangenomen het feit dat uw broer een misdaad zou hebben begaan tegenover uw neef A., u er niet in slaagt klaarheid te scheppen over het verloop van de justitiële procedure op niveau van de stam/familie en de staat. Uw verklaringen in dit verband, zijn zoals blijkt in voorafgaande, behept met ernstige omissies en inconsistenties waardoor u allerm minst heeft weten te overtuigen dat een vredesovereenkomst opzij zou zijn geschoven waardoor u het voorwerp zou zijn geworden van bloedwraak.

Verder dient te worden aangestipt dat ook de verschillende incidenten, die zich zouden hebben voorgedaan in de nasleep van de verbreking van de vredesovereenkomst, niet overtuigen dat uw daadwerkelijk het slachtoffer dreigt te worden van een vergelding door uw oom M., neven en achterneven.

Vooraleerst dient te worden vermeld dat u in de vragenlijst van het CGVS, die werd ingevuld bij de DVZ, niet expliciet liet optekenen dat u het slachtoffer dreigde te worden van bloedwraak. U maakte melding van het feit dat u niet goed werd behandeld door uw neven en dat jullie door niemand graag gezien waren (zie vragenlijst CGVS bijgevoegd schrijven). Gezien u thans vooropstelt door uw neven te zijn bedreigd met een vuurwapen alsook het feit aanhaalt dat zij daadwerkelijk de intentie zouden hebben om u op zijn minst ernstige schade te berokkenen, is het opmerkelijk dat u dit niet als dusdanig heeft laten optekenen en slechts spreekt van een 'slechte behandeling'. U werd nochtans gevraagd of u alle redenen aanhaalde die aanleiding hebben gegeven tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten, waarop u affirmatief antwoordde (CGVS I, p. 3). U verwijst in verband met uw verklaringen in de vragenlijst weliswaar naar uw slechte gezondheidstoestand, maar u laat na enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs neer te leggen om uw slechte gezondheidssituatie te staven. Uw blote bewering kan dan ook niet weerhouden worden als afdoende verklaring voor de vastgestelde ongerijmdheid. De vastgestelde tegenstrijdigheden doen eveneens de nodige twijfels rijzen met betrekking tot de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsincidenten.

In verband met het incident dat ergens in 2017 plaatsvond en waarbij uw broer Y. in elkaar zou zijn geslagen door de broers van het slachtoffer A., moet opgemerkt worden dat, indien zij A. daadwerkelijk zouden willen wreken, het frappant is dat zij dit niet op dat moment zouden hebben gedaan. U deze vraag gesteld, geeft u aan hier geen antwoord op te hebben en drukt u de wens uit dat zij het wel zouden hebben gedaan (CGVS I, p. 26). Bezwaarlijk kan dan ook worden aangenomen dat uw neven daadwerkelijk de intentie hebben over te gaan tot een vergelding, laat staan dat zij zich tot u zouden richten om hun broer te wreken.

In verband met de inval in de ouderlijke woonst in 2017, waarbij u en uw vader werden bedreigd met wapens door uw neven, dient, zoals reeds werd opgemerkt, te worden vermeld dat de reactie van uw vader als bevreedend kan worden gekwalificeerd waardoor er eens te meer kanttekeningen moeten worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van deze feiten.

Na deze inval zou uw vader in plaats van een oplossing te zoeken binnen de familie, hierbij de vredesovereenkomst indachtig, de Gazastrook zijn ontvlucht om, zoals u aangaf, de druk te verlichten. Zo zou hij in 2017 en in 2018 naar Egypte zijn gegaan. Gezien niet alleen hij maar heel zijn gezin werd geïsoleerd, mag het hoogst opmerkelijk worden genoemd dat hij zijn gezin alleen zou hebben achtergelaten en hebben blootgesteld aan mogelijke wraakacties. Daarnaast bezocht uw vader ook uw broer S. in Amerika eind 2018. Opmerkelijk is dat uw vader telkens terugkeerde naar de Gazastrook ofschoon ook hij mogelijks het voorwerp van een vergelding zou kunnen worden. U dan ook gevraagd waarom hij geen bescherming aanvraagde in de Verenigde Staten, stelt u voorop dat hij niet overtuigd was van het land (CGVS II, p. 28). Deze houding strookt op geen enkele manier met uw bewering als zou u en uw familie het slachtoffer dreigen te worden van een vergeldingsactie.

Overigens dient te worden opgemerkt dat, ofschoon u en uw familie werden geïsoleerd in de ouderlijke woonst, jullie geen aanstalten hebben gemaakt om een ander onderkomen te zoeken. Eveneens dient er te worden gewezen op het feit dat, alhoewel u tot uw vertrek in uw ouderlijke woonst aanwezig was, er geen andere incidenten plaatsvonden waarbij de familie van A. u en/of uw vader thuis kwamen opzoeken. U met deze bedenking geconfronteerd, stelt u voorop dat u medio 2018 op straat werd aangevallen (CGVS II, p. 27). Bijgevolg laat u na in te gaan op de vaststelling dat u in de ouderlijke woonst aanwezig was tot en met uw vertrek, de familie van A. wist waar u woonde, doch er zich sinds 2017 geen feiten meer voordeden. Deze constatering doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door uw ingeroepen vrees.

In verband met uw bewering als zou u medio 2018 door uw neven in elkaar zijn geslagen dient vooraleerst te worden opgemerkt dat het frappant is dat u dit incident niet preciezer in tijd kan situeren. U gevraagd aan te geven wanneer het incident plaatsvond, komt u niet verder dan te stellen dat dit na midden 2018 zou zijn geweest (CGVS I, p. 27). Gezien de impact van deze feiten, mag worden verwacht dat u dit incident nauwgezet in tijd kan plaatsen. Dat u hiertoe niet in staat blijkt, maakt dat ook hier vragen kunnen worden gesteld bij de waarachtigheid van de ingeroepen feiten. Verder dient te worden vermeld dat u heeft nagelaten dit incident, alsook de bedreigingen die volgden, te melden bij de familieoudsten. Gezien de ernst van de feiten, en gezien deze (eveneens) een duidelijke schending uitmaakten van de vredesovereenkomst, is het compleet onbegrijpelijk dat u noch uw vader deze feiten ter sprake zou hebben gebracht. U gevraagd waarom u hier geen melding van maakte geeft u een uitlopende uitleg. Enerzijds stelt u voorop dat u zou zijn vergeten deze incidenten te melden. Uw laconieke houding ondergraaft volledig uw beweerde vrees slachtoffer te worden van bloedwraak. U voegt er vervolgens aan toe dat de familieoudsten uw familie zou haten. Deze uitleg, overigens een loutere bewering die op geen enkele manier wordt gestaafd, volstaat geenszins gezien het belang die de hele familie hecht aan harmonie, waarvan getuige de vredesovereenkomst.

Ook dient te worden opgemerkt dat er zich sedert medio 2018 tot en met uw vertrek uit de Gazastrook omstreeks maart 2019, geen concrete incidenten meer voordeden. U stelt in dit verband dat u wel nog bedreigingen ontving die uw neef overmaakte via een vriend genaamd B. O., maar dat u niet meer naar buiten durfde te gaan en u zichzelf op sloot. Ook aan deze verklaringen kan geen geloof worden gehecht gezien u verklaarde begin maart 2018 door de Hamas-autoriteit te zijn opgepakt omdat u filmpjes aan het maken was van de protestactie 'Laat ons leven' (Bitna Aish) (CGVS I, p. 29). U overtuigt dan ook niet dat u zich uit zelfbehoud een huisarrest zou hebben opgelegd, waardoor de constatering staande blijft dat er zich voorafgaand aan uw vertrek uit de Gazastrook, geen incidenten meer voordeden. Overigens legt u evenmin enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs neer in verband met uw psychologische toestand die zwaar te lijden zou hebben gehad onder deze situatie, zijnde het huisarrest alsook de problemen met de familie van A. U maakt gewag van een zelfmoordpoging alsook een korte opname in het ziekenhuis, doch ook hier beperkt u zich weer tot het uiten van loutere bewering die u niet weet te ondersteunen (CGVS I, p. 30).

Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, alsook de wijze waarop u en uw vader hebben gehandeld in de nasleep van deze incidenten, niet overtuigen. U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat u en uw familie slachtoffer dreigen te worden van wraakacties door familie van uw neef A.

Behalve de problematiek rond de vrees slachtoffer te worden van bloedwraak stelt u voorop eenmalig te zijn opgepakt tijdens de protestacties van 'Bitna Aish'. Er dient ook hier te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen feiten. Vooraleerst blijkt uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier dat de eerste protestacties van 'Bitna Aish' plaats vonden omstreeks maart 2019.

U situeert uw arrestatie naar aanleiding van deze protestacties evenwel in januari of februari. Deze tegenstrijdigheid doet op ernstige wijze afbreuk aan uw bewering als zou u zijn opgepakt door Hamas naar aanleiding van betreffende protesten. Hoe het ook zij, ongeacht de feiten die zich al dan niet zouden hebben afgespeeld, verklaart u expliciet niet te worden gezocht door Hamas (CGVS I, p. 29).

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen in verband met de impliciete beschuldigingen van collaboratie aan het adres van uw vader weinig om handen hebben gehad (CGVS II, p. 15). Ofschoon het bevreemdend is dat uw vader, ondanks deze impliciete beschuldiging, nooit problemen kende op zijn werk, nochtans een staatsschool in handen van de Hamas-autoriteit, blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat u hieromtrent zelf nooit enig probleem met de Hamas-autoriteit heeft ervaren (CGVS II, p. 15).

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat een ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie. Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen uw identiteit en herkomst. Voor wat betreft de documenten die betrekking hebben op de moordpoging van uw broer Y. op uw neef A., zijnde het proces-verbaal met de verklaringen van uw broer Y., de convocatie door de Rechtbank van eerste Aanleg op naam van uw oom M. en de vredesovereenkomst tussen uw ooms dd. 31/08/2015, volstaat de verwijzing naar in supra motivering. Volledigheidshalve kan hier nog worden toegevoegd dat deze stukken louter kopieën betreffen waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Uw schooldiploma's en inschrijving aan de islamitische universiteit bevestigen uw opleidingstraject dat in casu geen pertinente informatie bevat doch evenmin door het CGVS wordt betwist.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden.

Bovendien blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat het UNRWA met budgettaire tekorten af te rekenen heeft. De beschikbare informatie wijst er echter niet op dat de bijstand van het UNRWA vandaag niet meer werkzaam zou zijn in de Gazastrook of dat het UNRWA niet meer in staat zou zijn, zijn opdracht te vervullen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er voor het UNRWA 122 miljoen dollar werd aangekondigd tijdens een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van het UNRWA. Door de financiële crisis waarmee het UNRWA te maken kreeg in 2018 als gevolg van de verminderde bijdrage van de Verenigde Staten, werd het UNRWA geconfronteerd met een financieel tekort van 446 miljoen dollar. Door deze belofte, alsook door de bijkomende inspanningen van verschillende landen, kon het tekort van 446 miljoen dollar van het UNRWA worden teruggebracht tot 21 miljoen dollar.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan;(2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn

opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliësch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliësch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als "een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is", ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA-Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk

overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallellisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen zeer uitzonderlijke socio-economische omstandigheden of dwingende humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWAPalestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliësch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoonst dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Uw vader is werkzaam voor de Hamas-autoriteit en beschikt over een inkomen (i.c. 600 dollar per maand) om zijn gezin, dat wil zeggen zijn echtgenote en drie ongehuwde kinderen, te onderhouden (CGVS II, p. 11) Hierbij dient wel te worden opgemerkt dat een van uw zussen aan diabetes lijdt en in die zin extra medische zorgen nodig heeft. Verder beschikt uw familie over een eigen woning die niet beschadigd raakte tijdens de verschillende oorlogen. Uit uw verklaringen blijkt voorts dat zowel u, alsook uw zussen N. en I. hebben gestudeerd waaruit kan worden opgemaakt dat uw familie over de financiële ruimte beschikte om deze studies te kunnen bekostigen (CGVS I, p. 10-11). Uw oudste broers S. en Y. zijn bovendien gehuwd wat eveneens veronderstelt dat uw familie over een zeker financieel draagvlak beschikt. Daarenboven blijkt u geregistreerd te zijn bij UNRWA en stelt u voorop dat uw gezin beroep doet op UNRWA – bijstand.

Uw familie maakt bovendien deel uit van een familiaal netwerk dat over ruim voldoende financiële middelen beschikt om te voorzien in jullie levensonderhoud mocht het inkomen van uw vader hiertoe niet volstaan. Met name uw oom O. (langs vaderskant) ondersteunt uw vader financieel (CGVS I, p.11, 12, 20). Uw ooms B. en N. verblijven in het buitenland, in respectievelijk Saoedi Arabië en Canada. Uw oom B. werkt in een ziekenhuis in Saoedi Arabië. Dat hij de nodige financiële draagkracht heeft, blijkt uit het feit dat hij zich heeft verbonden om samen met uw oom O., uw oom M. de nodige financiële compensaties te betalen. Uw oom N. zou in Canada werkzaam zijn als handelaar. Uw broer S. woont dan weer in de Verenigde Staten wat impliceert dat ook hij over een zekere financiële basis beschikt. Uw zussen I. en N. hebben beiden gestudeerd. Ofschoon uw zus N. in een moeilijker financiële situatie zou verkeren gezien haar echtgenoot geen werk zou hebben in de Gazastrook, is de man van uw zus I. apotheker.

U stelt voorop dat uw vader alle bedragen, die door uw ooms werden betaald om tot een vredesovereenkomst te kunnen komen met uw oom M., moet terugbetalen (CGVS II, p. 13). Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat uw ooms een imminente terugbetaling eisen.

Zo gaf u aan dat uw vader de huur mag innen van 3 appartementen die eigendom zijn van uw oom O. en die zich in hetzelfde appartementsgebouw bevinden als uw eigen woonst. Oom O. bekostigde eveneens uw reis naar België die om en bij de 8000 dollar heeft gekost. Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw vader omstreeks december 2018 naar de Verenigde Staten reisde om uw broer S. te bezoeken (CGVS I, p. 28) wat andermaal aangeeft dat uw individuele situatie in Gaza, anno 2018 en 2019 behoorlijk is. Gezien uw profiel en het profiel van uw familieleden kan er dan ook worden verondersteld dat u bij een eventuele terugkeer naar Gaza in staat zult zijn om op zijn minst te kunnen voorzien in uw elementaire levensbehoeften.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren.

Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 28 februari 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geviseerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaï te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinaï. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinaï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geviseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (CGVS 3/06/2019, p, 3, stuk 1) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten. (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. v. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97).

Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallelisme bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 31 mei 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie “Operatie Beschermde Rand” startte. Meer recent, in maart en mei 2019, werd langeafstandsraketten afgevuurd op Israëlisch grondgebied. Deze werden beantwoord door Israëlische bombardementen waarbij doelwitten die een band hebben met Hamas en IS gevisieerd werden. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Sinds 6 mei 2019 is er een staakt-het-vuren van kracht.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de verslagperiode gedood (60-80%) of verwond (80-98%) werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“zone-tampon”), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in eind maart en begin mei 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing.

Hij steunt zijn beroep vooreerst op de veiligheidssituatie in de Gazastrook en verwijst naar rechtspraak van de Raad (RvV 6 mei 2019, nr. 220 747) en landeninformatie van france24.com van 14 juni 2019, hrw.org van 12 juni 2019 en knack.be van 30 maart 2019. Hij citeert uit informatie van de VN van 22 oktober 2018 en uit NANSSEN NOTE 2019/1 “Palestijnse vluchtelingen van Gaza – Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag”.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de beoordeling van de humanitaire situatie in de Gazastrook en citeert uit informatie van de VN van 22 oktober 2018 en uit NANSEN NOTE 2019/1 *“Palestijnse vluchtelingen van Gaza – Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag”*.

In een derde onderdeel merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal geen onderzoek voerde naar zijn economische en humanitaire situatie. Hij licht toe als volgt: *“Verzoeker kreeg niet de gelegenheid om zijn moeilijke humanitaire en economische situatie toe te lichten. Na afloop van de beide verhoren diende hij zelf de vraag te stellen:*

“Heeft u vandaag alle problemen en redenen verteld die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek uit de Gazastrook? Ja, maar ik heb nog niets verteld over de politieke en economische situatie.” (adm. dossier, p. 61).”

Wat betreft zijn economische situatie verklaarde verzoeker vervolgens het volgende: “Ondanks dat mijn vader verdient 600 dollar per maand, mijn zus is diabetisch patiënte. Hij betaalt voor haar behandeling en hij onderhoudt ook mijn zus N.. Haar man is werkloos. Hij probeert de schulden te betalen aan mensen waarvan mijn broer Y. gestolen heeft. Buiten de facturen van elektriciteit en water die wij niet hebben. Dus in het algemeen is de situatie heel slecht (zie adm. dossier, p. 61-62)

Er dienden bijgevolg minsten 7 mensen te worden onderhouden met 600 dollar, waarvan één kind medische kosten had. Dit is onvoldoende om te voorzien in een menswaardig bestaan.

Geen van zijn broers en zussen werkte. Hij woonde samen met zijn ouders en zijn zussen en zijn broer in de ouderlijke woning. Zijn vader was de enige kostverdiener.

Verzoeker verklaart dat zijn gezin weliswaar beschikte over een eigen woning doch slechts 4 tot maximum 6 uur elektriciteit had. Zij hadden geen eigen generator om elektriciteit op te wekken. Hij verklaarde dat de toegang tot water eveneens problematisch was.

Aldus kon het CGVS geenszins besluiten dat verzoeker in menswaardige levensomstandigheden zou leven.

In het administratief dossier zit een artikel over de Gazaanse middenklasse. Voor zover dit artikel al betrouwbaar en actueel zou zijn, dient te worden vastgesteld dat verzoekster helemaal niet voldoet aan de levenswijze van de middenklasse : “Les Ghazaouis qui disposent des moyens financiers suffisant ont des générateurs, et des panneaux leur assurant de l’électricité 24 heures sur 24 et une voiture pour visiter leurs familles. Ils peuvent prendre des repas dans les nombreux restaurants qui existend ou faire leurs courses dans l’un des centres commerciaux à l’occidentale qu’on ouvert das les quartiers aisés de Gaza. Certains profitent des hôtels avec bungalow privés situés en bord de mer dans le sud de la bercé de Gaza ou louent des maisons de vacances avec piscines privées. » (p. 11 /14) (vrij vertaald : «Gazanen die beschikken over voldoende middelen hebben generatoren en zonnepanelen waardoor ze 24u op 24u elektriciteit hebben en een wagen om hun familie te bezoeken. Zij kunnen maaltijden nuttigen in één van de vele restaurants die er zijn in Gaz. Sommigen gaan naar hotels met private bungalows aan het strand in het zuiden van de baai van Gaza waar zij huizen met private zwembaden huren.”)

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker en zijn gezin volstrekt niet kunnen worden beschouwd als behorende tot de Gazaanse middenklasse.”

Ten vierde, gaat verzoeker in op de levensomstandigheden van de Gazaanse bevolking, die aanleiding geeft tot vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, minstens tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dit ongeacht hun financiële status. Hij citeert opnieuw uit NANSEN NOTE 2019/1 *“Palestijnse vluchtelingen van Gaza – Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag”*.

Als vijfde punt stelt verzoeker dat hij niet in de mogelijkheid verkeert om veilig terug te keren naar Gaza en citeert opnieuw uit NANSEN NOTE 2019/1 *“Palestijnse vluchtelingen van Gaza – Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag”*.

Tenslotte heeft verzoeker eveneens aangekaart persoonlijke problemen te hebben gekend in Gaza, met name vreest hij voor wraak door oom en neven ingevolge de moord door zijn broer Y. op zijn neef A.

Het verzoekschrift licht dit toe als volgt:

“Wat betreft de situering van de vredesovereenkomst (2012/2013 versus 2015):

▪ *De geschreven overeenkomst werd gesloten op 2015. Toen verzoeker initieel zei 2012/2013 benadrukte dat het ongeveer tijdens deze periode was. Hij heeft duidelijk aangegeven dat ik het niet zeker wist. Gedurende die jaren waren er vele problemen, dus zei hij dat hij het niet zeker wist.*

Wat betreft het bestaan van een schriftelijke vredesovereenkomst:

▪ *Het CGVS gaat voorbij aan het gegeven dat verzoeker zelf de nodige navorsingen heeft gedaan omtrent de vredesovereenkomst en nadien spontaan deze vredesovereenkomst heeft overgemaakt. In het begin was verzoeker inderdaad niet zeker dat er een geschreven overeenkomst was. Hij zie dat hij dat ging vragen aan zijn vader.*

Hij was er zeker van dat ze iets waren overeengekomen, alleen niet dat het geschreven was. Daarom heeft hij het nagevraagd. Het enige dat hij wist was dat er een som geld was betaald en dat verzoekers oom dan zijn wraakacties zou laten vallen.

Wat betreft de niet vermelding van de naam van verzoekers vader op de overeenkomst:

▪ Het is niet verzoekers vader die betaald heeft, maar zijn nonkels. Diegene die betaalt, die komen terecht in de overeenkomst. Zo werkt dat.

Wat betreft de vermeende geringe kennis van verzoeker over de precieze gebeurtenissen en inhoud van de vredesovereenkomst :

▪ Destijds, was verzoeker nog jong, waardoor hij zich niet alles meer herinnert. Het is moeilijk voor hem om dit te preciseren en in de tijd te situeren.

Het CGVS hecht voornamelijk belang aan de vermeende tegenstrijdige verklaringen van verzoeker over de vredesovereenkomst tussen de partijen. Maar zelfs indien de vredesovereenkomst buiten beschouwing wordt gelaten wegens vermeend ongeloofwaardig, dan nog dient te worden vastgesteld dat de moord van Y. op A. bewezen wordt aan de hand van talloze andere documenten.

Ter ondersteuning van zijn verzoek legde verzoeker namelijk de volgende documenten neer: een kopie van een convocatie aan zijn oom M., een kopie van de verklaringen van Y. dd. 15/04/2010, een kopie van een brief met aanwijzingen waar A. werd verborgen, kopieën van foto's van de autopsie van A.

De moord door Y. op A. kan dienvolgens moeilijk ontkend worden. In deze context is het geenszins ongeloofwaardig dat de familie van A. wraak zal nemen op de familie van Y. Evenmin is het ongeloofwaardig dat deze wraakacties pas plaatsvonden in 2017-2018, d.w.z. nadat de vader van Ahmed niet langer geld toegestoken kreeg door de overige familie.

Wat betreft het verdere verloop van de strafrechtelijke procedure van verzoekers broer, behoudt verzoeker zich het recht voor om bijkomende stukken over te maken, gelet op de zeer korte beroepstermijn."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker NANSEN NOTE 2019/1 "Palestijnse vluchtelingen van Gaza – Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag".

2.1.3. In de nota met opmerkingen zet de commissaris-generaal uiteen dat er geen gegrond middel werd aangevoerd. Hij licht toe als volgt:

"2.2. Verweerder benadrukt verder dat aan verzoekende partij blijkens de bestreden beslissing uitgesloten van de vluchtelingenstatus wordt en hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt omdat (i) verzoeker doorheen zijn asielpcedure doelbewust de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden (a) door zijn paspoort moedwillig en dit op het moment van aankomst in België te vernietigen; en (b) hij hier geen geloofwaardige verklaring voor biedt; (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet de Gazastrook te verlaten, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen; (iii) niettegenstaande een groot deel van de Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, niet kan gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook er wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een bijzonder risico op een onmenselijke of vernederende behandeling loopt, en dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook, in het licht van de plaatselijke context, behoorlijk is; (iv) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet; en (v) dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er heden geen praktische of veiligheidsobstakels bestaan die een terugkeer naar de Gazastrook belemmeren.

Verweerder wijst er op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS, nr. 110.667 van 25 september 2002, RvS, nr. 113.439 van 10 december 2002, RvS, nr. 144.471 van 17 mei 2005). Verzoeker uit kritiek op de inhoud van de bestreden beslissing en voert zodoende de schending van de materiële motiveringsplicht aan, in het licht van de bepalingen betreffende de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3. Verweerder wijst er vervolgens op dat overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie de bijstand of bescherming in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 12, lid 1, sub a, van de Kwalificatierichtlijn opgehouden heeft te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor UNRWA onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen, of wanneer komt vast te staan dat het vertrek van een persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen dat gebied te verlaten en hem op die manier beletten de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ, 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 56, 58 en 61). De twee eerste situaties betreffen volgens het Hof gebeurtenissen die rechtstreeks verband houden met het UNRWA, met name de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om haar opdracht te volbrengen (*ibid.* § 58). De derde situatie betreft de gebeurtenis waarbij een Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waarin UNRWA werkzaam is, omdat hij zich in een “persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast” (*ibid.* § 63). Met andere woorden, het betreft de situatie waarbij het in het algemeen voor UNRWA mogelijk is om zijn opdracht te volbrengen, maar waar deze bijstand specifiek in hoofde van de betrokken verzoeker opgehouden heeft te bestaan.

2.3.1. Verweerder benadrukt at uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de activiteiten van UNRWA in de Gazastrook niet zijn stopgezet, dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Uit de COI Focus “UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 23 november 2018 blijkt weliswaar dat het UNRWA met budgettaire tekorten af te rekenen heeft. De beschikbare informatie wijst er echter niet op dat de bijstand van het UNRWA vandaag niet meer werkzaam zou zijn in de Gazastrook of dat het UNRWA niet meer in staat zou zijn, zijn opdracht te vervullen. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

2.3.2. Aangezien de UNRWA nog niet is opgeheven, en aangezien uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA tot op heden nog steeds zijn opdracht vervult en bijstand levert in de Gazastrook, dient verzoeker dan ook aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast (HvJ, 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 63). In casu heeft het CGVS evenwel vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten

2.3.3. Verzoeker toont in zijn verzoekschrift weliswaar aan dat hij het niet eens is met de appreciatie door de Commissaris-generaal, maar hij toont geenszins aan dat de Commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat verzoekers verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig is. Verzoeker komt immers niet verder dan het louter volharden en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees en het bekritisieren en het tegenspreken van de gevolgtrekking door het CGVS, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en in concreto te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing op rond waarvan geoordeeld wordt dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen in verband met zijn voorgehouden problemen te ontcrachten.

2.4. Wat de beoordeling van de veiligheidssituatie betreft, wijst verweerder er vervolgens op dat, naar analogie met wat er in de bestreden beslissing uiteengezet werd omtrent het criterium ernstige onveiligheid in het *El Kott* arrest en de maatstaf die het EHRM hanteert, het CGVS van mening is dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het *El Kott* arrest van het HvJ een mate van ernst én individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de veiligheidssituatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM,

maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten. (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. v. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijk parallellisme bestaat tussen de term "ernstige onveiligheid" en "ernstige schade", is het CGVS van mening dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker kan derhalve niet volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, of het bestaan van een gewapend conflict in zijn land van gewoonlijk verblijf. Hij dient daarentegen (i) ofwel aan te tonen dat hij individueel een risico loopt blootgesteld te worden aan op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b Vw. juncto artikel 3 EVRM; (ii) ofwel aan te tonen dat dit gewapend conflict gepaard gaat met veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar persoonlijk een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b de Vreemdelingenwet; (iii) ofwel aan te tonen dat het willekeurig geweld, waarmee de confrontaties die in de Gazastrook plaatsvinden gepaard gaan een dermate hoge schaal bereikten dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet; (iv) ofwel aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van persoonlijke omstandigheden die het risico het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Uit de COI Focus "Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire" van 7 juni 2019 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan onderhavige verweernota) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermd Rand" startte. Meer recent, in maart en mei 2019, werd langeafstandsraketten afgevuurd op Israëlisch grondgebied. Deze werden beantwoord door Israëlische bombardementen waarbij doelwitten die een band hebben met Hamas en IS gevisieerd werden. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Sinds 6 mei 2019 is er een staakt-het-vuren van kracht.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde.

De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de verslagperiode gedood (60-80%) of verwond (80-98%) werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk boeren, vissers, en personen die puin opruimen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Verzoeker verwijst naar een incident dat plaatsvond op 14 juni 2019. Uit de door verzoeker bijgebrachte artikel van France 24 blijkt dat Israël op die dag een aanval uitvoerde op militaire infrastructuur van Hamas. Nergens uit dit artikel blijkt evenwel dat bij deze doelgerichte aanval hierbij burgerslachtoffers te betreuren vielen. Aldus kadert dit incident binnen het hierboven beschreven geweldpatroon. Verweerder merkt voorts op dat Cedoca de veiligheidssituatie in de Gazastrook voortdurend opvolgt. Toekomstige ontwikkelingen en incidenten die kaderen binnen het beschreven geweldpatroon worden bij een volgende actualisatie van de COI Focus opgenomen. In het geval van fundamentele wijzigingen in het patroon van geweld dat de Gazastrook kenmerkt wordt deze COI Focus versneld geüpdatet door Cedoca. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de loutere vaststelling dat er zich een nieuw (veiligheids)incident voordoet in de Gazastrook op zich niet aantoont dat de feitelijke vaststellingen in de COI Focus van 7 juni 2019 niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid te evalueren (cf. supra.).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in eind maart en begin mei 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudend strijd waarbij Hamas en Israël elkaar op voortdurende en systematische wijze met geweld bestrijden. Evenmin kan gesteld worden dat het willekeurig geweld waarmee de confrontaties die er plaatsvinden gepaard gaan een dermate hoge schaal bereiken of dat het veralgemeend geweld in de Gazastrook de vereiste intensiteit bereikt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van dit geweld. Daar verzoeker bovendien geen concrete op zijn persoon betrokken feiten aanbrengt die doen besluiten dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een individueel risico loopt blootgesteld te worden aan op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) Vw. juncto artikel 3, toont verzoeker niet dat de bestreden beslissing artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet schendt. En aangezien verzoeker eveneens nalaat aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van persoonlijke omstandigheden die het risico het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen, toont verzoeker niet dat de bestreden beslissing artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet schendt. Bijgevolg heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat algemene veiligheidssituatie in Gaza van dien aard is dat hij bij een terugkeer naar daar in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden.

2.5. Verweerder wijst er vervolgens op dat verweerder niet betwist dat de feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon omwille van de socio-economische situatie in zijn land van herkomst blootgesteld worden aan een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1 D van het Verdrag van Genève mutatis mutandis gelijk is aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder: EHRM) bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Immers, net zoals het CGVS stelt verzoeker dat er in navolging van de rechtspraak van het EHRM moet onderzocht worden dat er sprake is van een situatie van "extreme armoede, gekenmerkt door de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften (...)".

Dienaangaande heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming onderzocht moeten worden, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere, op zijn persoon betrokken, bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt weliswaar dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

In het licht van voorgaande, benadrukt verweerder dat het CGVS geenszins betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het Commissariaat-generaal is er zich wel degelijk van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëliëse autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Verzoeker kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in zijn land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook zal blootgesteld worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling doordat hij in een situatie van "extreme armoede, gekenmerkt door de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften (...) " zal belanden.

Dienaangaande wijst verweerder erop dat in bestreden beslissing hieromtrent als volgt gemotiveerd wordt: "Uw vader is werkzaam voor de Hamas-autoriteit en beschikt over een inkomen (i.c. 600 dollar per maand) om zijn gezin, dat wil zeggen zijn echtgenote en drie ongehuwde kinderen, te onderhouden (CGVS II, p. 11) Hierbij dient wel te worden opgemerkt dat een van uw zussen aan diabetes lijdt en in die zin extra medische zorgen nodig heeft. Verder beschikt uw familie over een eigen woning die niet beschadigd raakte tijdens de verschillende oorlogen. Uit uw verklaringen blijkt voorts dat zowel u, alsook uw zussen N. en I. hebben gestudeerd waaruit kan worden opgemaakt dat uw familie over de financiële ruimte beschikte om deze studies te kunnen bekostigen (CGVS I, p. 10-11). Uw oudste broers S. en Y. zijn bovendien gehuwd wat eveneens veronderstelt dat uw familie over een zeker financieel draagvlak beschikt. Daarenboven blijkt u geregistreerd te zijn bij UNRWA en stelt u voorop dat uw gezin beroep doet op UNRWA – bijstand.

Uw familie maakt bovendien deel uit van een familiaal netwerk dat over ruim voldoende financiële middelen beschikt om te voorzien in jullie levensonderhoud mocht het inkomen van uw vader hiertoe niet volstaan. Met name uw oom O. (langs vaderskant) ondersteunt uw vader financieel (CGVS I, p.11, 12, 20). Uw ooms B. en N. verblijven in het buitenland, in respectievelijk Saoedi Arabië en Canada. Uw oom B. werkt in een ziekenhuis in Saoedi Arabië. Dat hij de nodige financiële draagkracht heeft, blijkt uit het feit dat hij zich heeft verbonden om samen met uw oom O., uw oom M. de nodige financiële compensaties te betalen. Uw oom N. zou in Canada werkzaam zijn als handelaar. Uw broer S. woont dan weer in de Verenigde Staten wat impliceert dat ook hij over een zekere financiële basis beschikt. Uw zussen I. en N. hebben beiden gestudeerd. Ofschoon uw zus N. in een moeilijker financiële situatie zou verkeren gezien haar echtgenoot geen werk zou hebben in de Gazastrook, is de man van uw zus I. apotheker. U stelt voorop dat uw vader alle bedragen, die door uw ooms werden betaald om tot een vredesovereenkomst te kunnen komen met uw oom M., moet terugbetalen (CGVS II, p. 13). Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat uw ooms een imminente terugbetaling eisen. Zo gaf u aan dat uw vader de huur mag innen van 3 appartementen die eigendom zijn van uw oom O. en die zich in hetzelfde appartementsgebouw bevinden als uw eigen woonst. Oom O. bekostigde eveneens uw reis naar België die om en bij de 8000 dollar heeft gekost. Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw vader omstreeks december 2018 naar de Verenigde Staten reisde om uw broer S. te bezoeken (CGVS I, p. 28) wat andermaal aangeeft dat uw individuele situatie in Gaza, anno 2018 en 2019 behoorlijk is. Gezien uw profiel en het profiel van uw familieleden kan er dan

ook worden verondersteld dat u bij een eventuele terugkeer naar Gaza in staat zult zijn om op zijn minst te kunnen voorzien in uw elementaire levensbehoeften.

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijk situatie blijkt derhalve niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Verzoeker tracht dit motief van de bestreden beslissing te weerleggen. Daar waar hij betoogt dat het loon van zijn vader niet volstaat om te voorzien in een menswaardig bestaan, merkt verweerder vooreerst op dat verzoekers verklaring dat zijn vader slechts 600 dollar verdient een blote bewering betreft. Voorts kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat indien de socio-economische situatie van verzoekers gezin inderdaad zo precair was als verzoeker beweert, er dan niet zou beslist worden om verzoeker en zijn zussen te laten studeren, doch juist verondersteld zou worden dat zij gingen werken om alzo bij te dragen aan het gezinsinkomen. Wat er ook van zij, in de bestreden beslissing wordt op zeer omstandige wijze toegelicht dat verzoeker blijkens zijn verklaringen kan steunen op een uitgebreid familiaal netwerk dat over ruim voldoende financiële middelen beschikt om te voorzien in het levensonderhoud van verzoeker en zijn familie mocht het inkomen van zijn vader hiertoe niet volstaan. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verzoekers bewering dat het CGVS geen interesse had in zijn economische situatie staat overigens haaks op de vaststelling dat een simpele lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud van 23 mei 2019 leert dat er een heel reeks zeer uiteenlopende vragen werden gesteld teneinde een zicht te krijgen op verzoekers socioeconomische situatie in de Gazastrook (zie bv. pag. 9 t.e.m. 16 van de notities dd. 23/05/2019)

Uit voorgaande volgt dat dat verzoekende partij geen dienstige argumenten aanvoert ter weerlegging van de vaststelling dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij bij een terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

2.6. Verzoeker stelt dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza belemmeren.

2.6.1. Waar verzoeker zich de vraag stelt hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza wijst verweerder er op deze vraag in casu niet relevant is, aangezien met de bestreden beslissing geen uitspraak wordt gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. De bestreden beslissing houdt bijgevolg geen verwijderingsmaatregel in, noch gaat zij gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het is pas op het ogenblik dat de DVZ beslist om verzoeker terug te leiden, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zich opdringt. Verzoeker kan dan ook te gepasten tijde, middels het indienen van een annulatieberoep, de mogelijke schending opwerpen van de voormelde verdragsbepaling.

2.6.2.. Waar verzoeker aanvoert dat de grensovergang te Rafah heden enkel door Hamas bemand wordt gaat hij voorbij aan het motief in de bestreden beslissing waarin gesteld wordt: "Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.”

Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat uit de COI Focus “Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza” van 25 maart 2019 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan onderhavige verweernota) blijkt dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Cairo met een vlucht van Egypt Air. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Cairo. Vanuit Cairo reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttle-bus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet opgevolgd worden wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van acht Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

2.6.3. Daargelaten de vaststelling dat de door verzoeker aangehaalde arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 januari 2019 en 7 februari 2019 (dewelke overigens niet in een Algemene Vergadering maar in Verenigde Kamers geveld werd) in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben die bindend is, wijst verweerder erop dat verzoeker eraan voorbijgaat dat de informatie waarop de Raad zich toen baseerde ondertussen geüpdatet werd. Bovendien heeft de Raad ondertussen in zijn arrest van 8 april 2019 met nr. 219 546 geoordeeld dat het op basis van de informatie vervat in het rechtsplegingsdossier (dewelke dezelfde is in onderhavig rechtsplegingsdossier) niet anders kan dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische of veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren.

2.6.4. Wat de opening van de grensovergang te Rafah betreft, merkt verweerder op dat de informatie waarop het CGVS zich gebaseerd heeft om tot de vaststelling te komen dat een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk is de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 25 maart 2019 betreft, dewelke derhalve van recentere datum is dan informatie waarnaar verzoeker impliciet refereert door te citeren uit voornoemde arresten van de RvV. Bovendien wordt in de bestreden beslissing op omstandige wijze uiteengezet dat de grensovergang na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend bleef in de richting van terugkeer naar de Gazastrook, en bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend is in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte), een gegeven dat trouwens uitdrukkelijk bevestigd wordt door verzoeker.

2.6.5. In de mate dat verzoeker stelt dat hij niet kan terugkeren omwille van de veiligheidssituatie in de Sinai, wijst verweerder erop dat de vaststelling van het CGVS dat er actueel in de Sinai te Egypte geen sprake van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2 c van de Vreemdelingenwet gebaseerd is op de COI Focus Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 25 maart 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld “Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”, waarin de veiligheidssituatie tot en met februari 2019 besproken wordt. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.7. Verweerder besluit dat de Commissaris-generaal op grond van pertinente en draagkrachtige motieven tot de conclusie is gekomen dat verzoeker uitgesloten diende te worden van de vluchtelingenstatus en geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van deze artikelen is derhalve niet aangetoond.”

2.1.4. Als bijlage bij de nota met opmerkingen voegt de commissaris-generaal de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza Situation sécuritaire” van Cedoca van 7 juni 2019.

2.1.5. De ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota bevat twee stukken die niet zijn opgesteld in de taal van de rechtspleging, noch vergezeld van een vertaling conform artikel 8 PR RVV, zodat deze niet in overweging worden genomen.

2.2. Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing sluit verzoeker uit van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en weigert hem de subsidiaire beschermingsstatus. Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 55/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

In voorliggend geval dient bijzondere aandacht te worden besteed aan artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag, dat luidt als volgt:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Gelet op de specifieke situatie van Palestijnse vluchtelingen, hebben de lidstaten die het Vluchtelingenverdrag hebben ondertekend, in 1951 weloverwogen besloten om voor hen te voorzien in deze bijzondere behandeling, waarnaar ook artikel 12, lid 1, *sub a*, van de Richtlijn 2011/95/EU verwijst. Het loutere feit dat verzoeker het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, verlaat, ongeacht de reden van dat vertrek, kan de uitsluiting van de vluchtelingenstatus neergelegd in de eerste volzin niet beëindigen. Er dient evenwel tegelijkertijd te worden nagegaan onder welke omstandigheden kan worden aangenomen dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden te bestaan in de zin van de tweede volzin van artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag. Het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen *“om welke reden”* ook, omvat eveneens de situatie van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil. Op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of verzoeker werd gedwongen het gebied te verlaten waarin dat orgaan of die instelling werkzaam is. Dit is het geval wanneer hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast. Er wordt in dit verband verwezen naar de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 19 december 2012, C-364/11, ECLI:EU:C:2012:826 en HvJ 17 juni 2010, C-31/09, ECLI:EU:C:2010:351).

Voor de volledigheid merkt de Raad op dat artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet algemeen bepaalt dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F, van het Vluchtelingenverdrag, zodat deze nationale bepaling geen rekening houdt met de tweede volzin van artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar ook artikel 12, lid 1, *sub a*, van de Richtlijn 2011/95/EU verwijst. Indien de hierboven beschreven situatie zich voordoet, dient artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet richtlijnconform te worden geïnterpreteerd en dient de vreemdeling van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E, en 1, F, van het Vluchtelingenverdrag wordt uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, ECLI:EU:C:2012:826). Dit vindt ook steun in de artikelen 48 en 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet, waarbij de vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde worden gesteld in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De “*Beoordeling van feiten en omstandigheden*” vervat in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.

2.4. Indien blijkt dat de uitsluitingsgrond uit de eerste volzin van artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was, dan blijft de hamvraag of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. Er wordt een beoordeling gedaan van het al dan niet gedwongen karakter van zijn vertrek, met andere woorden vindt het vertrek uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging in redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval, indien verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor UNRWA onmogelijk was hem in de Gazastrook levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is.

In dit verband brengt verzoeker aan dat UNRWA te kampen heeft met een nooit eerder geziene afname van de financiële steun die een verschrikkelijke impact zal hebben op de inwoners van de Gazastrook. In 2012 kondigde de VN al aan dat de Gazastrook in 2020 een onleefbare plaats zal worden en er is sindsdien sprake van *“de-development”*. Daarbij wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing, die steunt op een COI Focus van 23 november 2018 van Cedoca, waarbij nog sprake is van een opmerkelijke steun van andere landen in de plaats van de Verenigde Staten, traditioneel de grootste donor, die zijn steun helemaal heeft opgezegd.

In de COI Focus wordt aangegeven dat in 2019 de situatie kritiek zal blijven (p. 4) en dat wat specifiek de Gazastrook betreft, het gevaarlijke tekort aan financiering, zonder aanpak, waarschijnlijk zal leiden tot een enorme ontwrichting van het leven van honderdduizenden van Palestijnse vluchtelingen (p. 7), zodat een actualisering van de landeninformatie zich opdringt.

Ook het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op in de maart 2019, merkt de bestreden beslissing terecht op. De conclusie dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen Hamas en de Israëlische strijdkrachten, die elkaar op voortdurende en systematische wijze met geweld bestoken, staat op gespannen voet met de informatie die door de partijen wordt aangebracht. De escalatie van het geweld en de opnieuw erg precare veiligheidssituatie wordt aangetoond doordat de incidenten van begin mei 2019, volgens de geraadpleegde bronnen, de meest ernstige vijandigheden zijn sinds het conflict van 2014, dat tevens in niet mis te verstane bewoordingen wordt besproken in de COI Focus en de bestreden beslissing. Dit bewijst minstens de voorbarigheid van de bestreden beslissing.

De uiteenzetting in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan bovenstaande bespreking.

Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat de motivering van de bestreden beslissing en de samenstelling van het administratief dossier getuigt van een onzorgvuldig en onvolledig onderzoek.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg wordt de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 juni 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP